

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **M. L.**, bytem s. D. 690, Ž., zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19.1.2016, č.j. MV-170279-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19.1.2016, č.j. MV-170279-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25.9.2015, č.j. OAM-40092-36/DP-2012 (MV-10438-13/OAM-2013).

I. Podstata věci

Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 25.9.2015 zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu nedoložení aktuálních dokladů prokazujících dostatečný měsíční příjem a dokladů prokazujících absenci daňových nedoplatků a nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu všechny potřebné doklady předložil. Zákon o pobytu cizinců podle žalobce nestanoví povinnost doložit aktuální doklady poté, kdy žadatel již zákonem stanovené doklady jednou předložil. Oprávnění správního orgánu vyžadovat dodatečné předložení aktuálních dokladů podle žalobce nevyplývá ani z § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců; to se na nyní posuzovanou věc vůbec nevztahuje. Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání lze podle žalobce zamítnout pouze s odkazem na § 37 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí žalované a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, a to i při jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalované

Žalovaná setrvala na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, s uplatněnými žalobními námitkami nesouhlasí. Žalovaná tedy navrhuje, aby soud žalobu zamítl. I žalovaná na svém procesním postoji setrvala během celého řízení před zdejším soudem; jednání se nezúčastnila.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Žaloba není důvodná.

Zdejší soud musel na základě uplatněné žalobní argumentace posoudit, zda byl prvostupňový správní orgán oprávněn v průběhu správního řízení po žalobci vyžadovat předložení aktuálních dokladů, jestliže zákonem stanovené doklady předložil žalobce již dříve v minulosti v rámci totožného správního řízení. Zdejší soud musel také posoudit, zda prvostupňový správní orgán nepochybil, jestliže aplikoval § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 téhož zákona vztahují obdobně. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti předložit potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky. Dále je cizinec povinen k žádosti předložit potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále.

Podle § 35 odst. 3 při zohlednění § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky tehdy, jestliže prvostupňový správní orgán shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu (víza). Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona pak platí, že prvostupňový správní orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců prvostupňový správní orgán vízum neudělí, jestliže se cizinec na požádání nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

Z uvedeného tedy zdejšímu soudu plyne, že § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat i v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011).

Žalobce namítá, že požadavek správního orgánu na doložení aktuálních dokladů nelze podřadit pod oprávnění správního orgánu domáhat se předložení dokladů za účelem ověření údajů v žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle zdejšího soudu však lze § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců aplikovat nejen na údaje uvedené v samotné žádosti, nýbrž také na údaje vyplývající

z příloh k podané žádosti. Odlišný výklad by nutně vedl k absurdním závěrům. Požadavek na doložení finanční situace cizince (nedoplatky vůči státu či nedostatečný příjem) odráží legitimní zájem státu na tom, aby režimu dlouhodobého pobytu zásadně využívali pouze cizinci, kteří (mimo jiné) nebudou představovat výraznou zátěž pro veřejné finance. Samotná žádost (bez příloh) o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žádné údaje významné pro posouzení „finanční kondice“ cizince neobsahuje; takové informace může správní orgán získat právě až z příloh k podané žádosti. Jestliže by správní orgán mohl ověřovat pouze informace obsažené v samotné žádosti a nikoli již informace v přílohách žádosti (resp. z dokladů se žádostí souvisejících), pak by příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující náležitosti příloh žádosti (kupříkladu doklady prokazující absenci dluhů vůči státu) byla zcela bez možnosti jejich rozumné aplikace; správní orgán by ztratil možnost ověřovat pravdivost cizincem předložených údajů.

Zdejší soud tedy dovozuje, že § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat také na přílohy žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Zdejší soud dává zapravdu žalobci, že subjektům soukromého práva mohou být ukládány povinnosti toliko na základě zákona. V nyní posuzované věci není sporu o to, jaké doklady (přílohy žádosti) měly být předloženy žalobcem, nýbrž o to, zda je nutné na výzvu správního orgánu tyto doklady předložit opětovně, jestliže dříve předložené doklady již nejsou aktuální. Pro rozhodování správního orgánu ve správním řízení je rozhodující skutkový stav a právní stav v době vydání rozhodnutí (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, č.j. 1 As 24/2011-79). Jednou ze základních zásad správního řízení je minimalizace nutného zatížení žadatele (§ 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), nelze však přehlédnout, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti. Je to tedy především žadatel (cizinec), kdo je povinen v řízení o žádosti poskytnout správnímu orgánu dostatečnou součinnost zejména tím, že bude včas předkládat všechny podklady vymezené zákonem (tu zákonem o pobytu cizinců). Podle přesvědčení zdejšího soudu by mohl prvostupňový správní orgán vyžadovat opětovné předložení aktuálních dokladů tehdy, jestliže by se v průběhu správního řízení objevily takové skutečnosti, které by indikovaly podstatné změny předpokladů pro úspěšné prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a tyto změny by nebyly vyvolány pochybením správního orgánu, popř. spojeny s plynutím času z důvodu liknavosti správního orgánu.

Ze správního spisu zdejšímu soudu plyne, že žalobce prvostupňovému správnímu orgánu podal dne 29.6.2012 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (řádek 15. žádosti). Z potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Brno-venkov ze dne 16.7.2012 je zřejmé, že žalobce ke dni vydání potvrzení neměl splatný nedoplatek na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Stejně tak z potvrzení

Finančního úřadu Brno-venkov ze dne 11.7.2012 plyne, že ke dni 4.7.2012 územní finanční orgány České republiky neevidovaly daňové nedoplatky žalobce. Z platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za kalendářní rok 2011 je patrné, že základem daně z příjmů byla částka 48 504 Kč. Uvedené doklady předložil žalobce spolu se žádostí o přerušení řízení prvostupňovému správnímu orgánu dne 19.7.2012. Dne 26.7.2012 žalobce prvostupňovému správnímu orgánu předložil potvrzení o uzavření pojistné smlouvy „*Komplexní zdravotní pojištění cizinců*“ platné od 26.7.2012 do 25.10.2012. Výzvou ze dne 21.1.2013, č.j. OAM-40092-7/DP-2012 (MV-10438-1/OAM-2013), byl žalobce prvostupňovým správním orgánem vyzván k odstranění vad podané žádosti, neboť ze žalobcem předložených dokladů nebyl prvostupňovému správnímu orgánu zřejmý dostatečný měsíční příjem žalobce dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců; z platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob vyplynulo, že úhrnný měsíční příjem žalobce byl pouze 2 165,92 Kč. Zároveň byl žalobce prvostupňovým správním orgánem vyzván k předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu. V návaznosti na výzvu bylo řízení usnesením ze dne 21.1.2013, č.j. OAM-40092-8/DP-2012 (MV-10438-2/OAM-2013), na 20 dnů přerušeno. Žalobce vady žádosti neodstranil a prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14.5.2013, č.j. OAM-40092-14/DP-2012 (MV-10438-6/OAM-2013), byla proto žalobcova žádost zamítnuta. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 14.5.2013 blanketní odvolání, které dne 5.6.2013 doplnil. Přílohou doplnění odvolání byla pojistná smlouva („*Komplexní zdravotní pojištění cizinců*“) ze dne 5.6.2013, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za kalendářní rok 2012. Rozhodnutím ze dne 22.4.2015, č.j. MV-78616-3/SO-2013, žalovaná zrušila prvostupňové rozhodnutí ze dne 14.5.2013, jelikož z žalobcem nově dodaných podkladů vyplývalo, že žalobce v době vydání prvostupňového rozhodnutí (14.5.2013) splňoval podmínky dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 25.9.2015 zdejšímu soudu plyne, že žalobce i přes výzvu (výzva ze dne 8.6.2015, č.j. OAM-40092-29/DP-2012) nedoložil doklad o úhrnném měsíčním příjmu, potvrzení o výši zaplaceného pojistného na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za období 2014. Žalobce také nedoložil aktuální potvrzení o neexistenci nedoplatků vůči finančním orgánům a nedoplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Po vrácení věci prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení tedy byla žádost žalobce opětovně zamítnuta rozhodnutím ze dne 25.9.2015, č.j. OAM-40092-36/DP-2012 (MV-10438-13/OAM-2013), z důvodu nedostatečné součinnosti ze strany žalobce, který nedoložil aktuální doklady, byť k tomu byl prvostupňovým správním orgánem vyzván. Poté, co prvostupňový správní orgán obdržel dne 20.10.2015 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, vyzval žalobce dne 30.10.2015 k odstranění vad podání. Ani na tuto výzvu žalobce nijak nereagoval.

Z rekapitulace procesního vývoje před správními orgány je podle zdejšího soudu dostatečně patrné, že to byla procesní pasivita žalobce, pro kterou bylo o jeho žádosti z června 2012 pravomocně rozhodnuto až v lednu 2016. Prvostupňový správní orgán přitom o žádosti žalobce opětovně rozhodoval až v roce 2015, neboť dřívější prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno žalovanou poté, co žalobce předložil některé doklady až po podání prvního odvolání (tedy nepředložil je prvostupňovému správnímu orgánu).

Je třeba zohlednit, že údaje prokazované doklady předloženými žalobcem v minulosti již nemusely ke dni rozhodování prvostupňového správního orgánu (v roce 2015) poskytovat dostatečný obraz o aktuální finanční situaci žalobce. Plynutí času od podání žádosti do jejího věcného posuzování bylo podstatnou okolností, která vedla prvostupňový správní orgán k závěru o neaktuálnosti žalobcem předložených dokladů. Bylo by absurdní, aby prvostupňový správní orgán v roce 2015 rozhodoval o žádosti žalobce na základě zjevně zastaralých dokladů vztahujících se k roku 2011 či 2012, a to tím spíše za situace, kdy délku řízení vyvolal i sám žalobce pozdním předložením dokladů (až v odvolacím řízení). Z kopie víza č. 004285826, jak je žurnalizována ve správním spisu, navíc vyplývá, že žalobce byl v období od 16.2.2013 do 10.12.2014 oprávněn k dlouhodobému pobytu na území Polské republiky; tato skutečnost je kromě plynutí času dalším indikátorem změny okolností na straně žalobce (příjmy na území České republiky). Zdejší soud navíc nepřehlédl, že se žalobce v odůvodnění odvolání ze dne 5.6.2013 naopak dožadoval, aby jej prvostupňový správní orgán vyzval k doložení aktuální dokladů: „...jedna z věcí, která je účastníkovi řízení vytýkána je nízký příjem, přičemž správní orgán vycházel z platebního výměru za rok 2011. Jestliže správní orgán rozhodoval ve věci 14.5.2013 měl zjistit skutečný stav (aktuální), tj. vyzvat pana Labazovych k doložení platebního výměru za rok 2012 a vyúčtování přehledu plateb na soc. pojištění za rok 2012. K dokládání aktuálních příjmů jsou totiž ostatní účastníci správním orgánem běžně vyzýváni, a to i přesto, že doložili platební výměry za rok 2011 v požadované minimální výši. Takovým pomyslným mezníkem je datum 2.5.2013...“. Žalobní argumentace, podle které prvostupňový správní orgán neměl žalobce vyzývat k předložení aktuálních dokladů, se proto nad rámec všeho shora uvedeného nyní jeví soudu i jako účelová.

Podle zdejšího soudu tedy prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobce vyzval k doložení aktuálních dokladů, a bylo na žalovaném, aby v průběhu správního řízení snesl aktuální doklady prokazující v žádosti (a v přílohách - dokladech) jím tvrzené skutečnosti. Žalovaná tedy podle zdejšího soudu aplikovala správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustila ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Proto zdejší soud neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, tj. žalované. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu